

ΦΘΙΝΙΞ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΧΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Κ- Τ- ΔΑΖΑΡΕΤΟΥ

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ, — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΙΑ΄ — ΙΕ΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

I Περὶ ἀτμοῦ.	VI Περὶ Γυμναστικῆς.
II Περὶ πολυτελῆ, κατὰ Λουκιανόν--Κυνικῆς.	VII Ἡ θνήσκουσα κῆρη.
III Ἡ Χρυσῆ ἄλυσις (συνέγ. καὶ τέλος)	VIII Κοινωνικαὶ σκηναί.
IV Ἐκ τοῦ Σατυρικοῦ δράματος «Ἀγνίθας ἐν Γόρτυνι» ἀπόσπασμα.	IX Ποίησις.
V Περὶ ἔρωτος.	X Λίσις.
	XI Αἰνίγματα.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ « ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΝΕΩΝ. »

1875.

BIBLIΟΘΗΚΗ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΔΟΣΙΟΥ
ΕΔΕΡΚΙΑΝΤΟ
ΑΛΕΞ ΔΟΣΙΟΥ ΕΝΗ ΓΡΙΒΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Redaction du Periodique Grec «ΦΟΙΝΙΞ»

Alexandrie Egypte.

Ὁ «ΦΟΙΝΙΞ» ανταλλάσσεται μετὰ παντὸς Περιδικοῦ ἢ Ἐφημερίδος. ἀναγγέλει ἐξ πᾶν βιβλίον οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31ην Δεκεμβρίου· εἰςὶ δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὅλοκληρον ἔτος καὶ προπληρωτέαι ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν ὑπογραφὴν καὶ σφραγίδα τοῦ ἐκδότου.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾧσιν ἀπηλαγμέναι παντὸς ταχυδρομικοῦ τέλους.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 40.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν τῷ βιβλιοπώλει κ. Π. Σαράντη, ἐν τῷ Τυπογραφίῳ τῶν «Ἡμερησίων Νέων» καὶ ἐν τῷ Γραφίῳ τῆς Διευθύνσεως.

Ἐν Κἀρῳ

- » Μαρσούρα παρὰ τῷ κ.
- » Τάρτα » » »
- » Σουεζ » » »
- » Πόρτ Σαῦδ » » »
- » Μπίρκιτ-ἐλ Σάπ » » »
- » Σιμπίν-ἐλ-Κόμ » » »
- » Ζαγαζιχ » » »
- » Ζίγτα » » »
- » Μιρῶφ » » »
- » Κάφρ-ἐλ-Ζαγιάτ » » »
- » Σύρφ » » »
- » Ἀθήραις » » »
- » Πειραιεῖ » » »
- » Ναυπάκτῳ » » »
- » Κωνσταντινουπόλει » » »
- » Σμύρῃ » » »
- » Χίῳ » » »
- » Θεσσαλονίκῃ » τῇ Διευθύνσει τῆς ἐφημ. «Ἐρμῆς».

ἐν τῷ Γραφίῳ τῆς Ἐφημερίδος «Κάρον»

- Α. Κροκίδα Ὑποπροξένῳ Ἑλληνι.
- Α. Ταμπακοπούλῳ.
- Δ. Σταυρίδῃ.
- Π. Ματινάργγῳ Ὑποπροξένῳ Ἑλληνι.
- Παύλῳ Ἡσαῖα.
- Γ. Περισιάνῳ.

τοῖς ἀδελφοῖς Καρτάλλῃ.

- Γ. Μέμφ.
- Ν. Νάκη βιβλιοπώλει.
- Συλλόγῳ «Αἱ Μοῦσαι».
- Π. Κ. Πάνῳ
- Μανώλῃ
- Χ. Χαμουδοπούλῳ.
- Ο. Ὀρνοτάτῃ ἱατρῳ.

Πᾶσα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν αἰτήσεις ἀφορῶσα ἐγγραφὴν συνδρομητοῦ δὲν λαμβάνεται ἐπ' ὄψιν εἰδὲν συνοδεύηται καὶ διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς ἔστω καὶ εἰς γραμματόσημον.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ» δέχεται νὰ δημοσιεύῃ ἐν τῷ ἐξῶ φύλλῳ ἐκάστου Φυλ-
λιδίου, παντὸς εἶδους εἰδοποιήσεις διαρκείας οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν τριῶν μηνῶν, ὑπὸ τοῦ
ἐξῆς ὄρους.

Διὰ εἰδοποίησιν καθέξουσιν ὁλόκληρον σελίδα

ἐπὶ	μῆνας	Φρ.
5	»	50
6	»	80
12	»	100
<i>Ἡμισίαν σελίδα.</i>		
5	»	50
6	»	50
12	»	80
<i>Τέταρτον σελίδος.</i>		
5	»	15
6	»	25
12	»	50

Διὰ εἰδοποιήσεις συντομοτέρας ἀνάγκη ἰδιαιτέρας συνεννοήσεως.

Αἱ εἰδοποιήσεις δύνανται γὰρ δημοσιεῦνται ἐν οἰαδήποτε γλώσσῃ.

Παρόραμα Σπουδαῖον.

Ἐν Σελίδι 342, στήλη δευτέρα παῦσον ἀναγνώστα μου τὴν ἀνάγνωσιν μετὰ τὸ τέλος τῆς τρίτης στροφῆς « σ κ λ η ρ ὀ ς ἀ μ ε ἰ λ ι κ τ ο ς ὡ ς ἀ δ ἄ μ α ς. » διότι ἀπουσιάζοντος κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φυλλαδίου τοῦ Διευθυντοῦ παρελήφθη ὀλόκληρον φύλλον χειρογράφου. Ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθήσεται τὸ τέλος.

ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

A la Rédaction du Périodique Grec «ΦΟΙΝΙΞ» Alexandrie.

ἘΟ ΦΟΙΝΙΞ ἀνταλάσσεται μετὰ παντὸς Περιοδικοῦ ἢ Ἐφημερίδος ἀναγγέλλει δὲ πᾶν βιβλίον, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ τῇ Διευθύνσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου. εἰσὶ δὲ ὑποχρεωτικαὶ δι' ὀλόκληρον ἔτος καὶ προπληρωτέαι καθ' ἑξαμηνίαν ἢ κατ' ἔτος, ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν ὑπογραφήν καὶ σφραγίδα τοῦ Ἐκδότου.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾄσιν ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν.

Συνδρομὴ ἐτήσιος φράγκα 40.

ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΝ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Μεγάλῃ Μουσικῇ Συμφωνίᾳ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, καὶ διάφορα τεμάχια
Μελοδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα.

ΠΟΤΑ ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Πρόθυμος Ὑπηρεσία.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΜΕΓΑ ΩΔΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ.

Ἐκάστην ἑσπέραν Μουσικῇ συμφωνίᾳ, καὶ διάφορα τεμάχια Μελοδραμάτων ὑπὸ δεδοκιμασμένων ἀοιδῶν ἐκτελούμενα. — Ὑπηρεσία πρόθυμος. — Ποτὰ ἐκ τῶν ἐκλεκτωτέρων τῆς Εὐρώπης.

Εἰσητήριον εἰσόδου 1 φράγκον, ἰσχύον καὶ δι' ἓν ποτόν.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ, ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ.

Ἐκαστον Σάββατον μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ μετεμφιεσμένων καὶ μὴ, διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν διακεκριμένων χοροδιδασκάλων

G. A. ANFUSO et A. FRANGACHI.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΦΡ. 5. — ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

ΦΡΟΝΙΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Έτος Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1875

Φυλ. ΙΔ΄.

ΠΕΡΙ ΑΤΜΟΥ.

Μετά τήν τυπογραφίαν, κατὰ δεύτερον λόγον, ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀτμοῦ καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τὰ μάλα ἐβελτίωσε τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· πρὶν ταύτης, ταξίδιον 50 λευγῶν ἐθεωρεῖτο μέγα τι κατόρθωμα. Ἀκόμη τὸν ΙΖ΄ αἰῶνα ἡ χυρία Σεβινιέ μόλις καὶ μετὰ βίας μετέβαινεν ἀπὸ Παρισίους εἰς Βλοά διὰ τῶν βαρυτάτων ἐκείνων ἀμαξῶν, αἵτινες πολλάκις ἐθραύοντο ἐκ τῶν κλονισμῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁδοπορίας. Τότε, πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ τις οἰονδήποτε ταξίδιον, διέθετε τὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ ἔκαμνε διαθήκην· ἔτι μείζονα τρόπον ἐνέπνεε τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδιον. Ὅποτεν ὁ ἀνεμος ἦτο ἐ-

ναντίος ἢ δὲν ἐφύσα πλέον, ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ σταθῇ τὸ πλοῖον ἢ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν, κίνδυνεῦον οὕτω νὰ συντριβῇ. Ὁ ἀτμὸς ἄρα ἐξεμηδένισε καὶ τὴν ἀπόστασιν καὶ τὸν κίνδυνον· ἐν τὸς μιᾶς ὥρας διατρέχεις 30 μίλλια καὶ πλέον διὰ τοῦ σιδηροδρόμου· ἐντὸς δὲ 36 ὥρῶν διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἀπομακρύνεσαι 360 μίλλια ἐκ τοῦ λιμένος, καταδαμάζων τὰ κύματα, περιφρονῶν τὰς τρικυμίας καὶ πορευόμενος ἐναντίον τῶν ἀνέμων καὶ τῆς πλημμύρας! Ὁ ἀτμὸς ἐχορήγησε τοῖς ἀνθρώποις εὐκολίαν τοῦ περιοδεύειν τὴν γῆν μετὰ μείζονος ἡσυχίας παρ' ὅσην πρὸ δύο αἰῶνων ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Παρισίους. Ἡ ἀπόστασις δὲν ὑπάρχει ἤδη ἢ κατὰ νοῦν μόνον, τὸ δὲ διάστημα εἶναι ἀπλῶς οὐσία μεταφυσικὴ οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουσα.

Ὁ πολιτισμὸς εὗρεν ἐπὶ τέλους τὰς σιδηρὰς αὐτοῦ πτέρυγας καὶ ἀντεκατέστησεν ἐπιτυχέστερον τὰς ἀθλίας ἐκ κηροῦ πτέρυγας τοῦ ἀρχαίου Ἰκάρου.

Ὁ ἀτμὸς, ὅστις τὰ μάλα συνέτεινεν εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἐθνῶν καὶ ἰδεῶν, κατέστη καὶ ἡ ψυχὴ οὕτως εἰπεῖν, τῆς βιομηχανίας, καὶ ὁ ἰσχυρὸς τῆς μηχανικῆς μοχλός. Πόσας ἔτι ἀγνώστους ἐφαρμογὰς τῆς νέας ταύτης δυνάμεως δὲν διορᾷ ἡ φαντασία! Πρὶν ἢ παρέλθωσιν ὀλίγα τινὰ ἔτη καὶ τὸ ἀτμοκίνητον ἄροτρον θέλει ἀντικαταστήσει ἐκεῖνο τοῦ Τριποτόμου, ὡς ἡ ταχυκίνητος ἀτμάμαξα ἀντεκατέστησεν ἤδη τὴν κοινήν. Ἐν τῷ μέλλοντι ἔσεται ἐναμφιβόλως ὁ ἀτμὸς τὸ μόνον κινησιφόρον μέσον τῆς γεωργίας καὶ βιομηχανίας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΥ.

Εἰ καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ μόνον ἀπὸ ἐνὸς ἤδη αἰῶνος ἐγνώσθη σπουδαίως καὶ ἐχρησιμοποιήθη, βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι, ὅτι ἦτο γνωστὴ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον παρατηρήσει τὸ φαινόμενον τῆς ἀτμοποιήσεως, εἶχον ἴδει ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου τείνει νὰ μεταβῇ ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς καταστάσεως εἰς τὴν ἀερίωδον ἐν καιρῷ θέρους ὡς καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος. Εἰς τὸ περὶ τοῦ Ἰακώβου Οὐάττη ἐγκώμιον, τὸ ἀπαγγελλθὲν ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις τῷ 1834 ὁ σοφὸς Ἀραγὼ εἶπεν, ὅτι οἱ Ἑλ-

ληνὲς καὶ οἱ Ῥωμαῖοι δὲν ἠγνόουν ὅτι ὁ ἐξ ὕδατος ἀτμὸς δύναται ν' ἀποκτήσῃ δύναμιν μηχανικὴν τεραστίαν. Ἀνέγνωσε δὲ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ἀννεμίου, ἀρχιτέκτονος τοῦ Ἰουστιανοῦ, ὅστις ἔχων κατοικίαν συναπτομένην πρὸς τὴν τοῦ Ζήνωνος, τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ, ἐφαντάσθη νὰ θέσῃ εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ οἴκου του πολλὰς μεταλλικὰς χύτρας πλήρεις ὕδατος· ἐκ δὲ τῆς ὀπῆς, ἣν ἠνέωξεν ἐφ' ἐκάστου πώματος τῶν χυτῶν ἐξεπορεύετο εὐκαμπτος σωλὴν, ὅστις εἰσερχόμενος διὰ τοῦ μεσοτόχου ἐφθανεν ὑποκάτω τῶν δοκῶν, αἵτινες ὑπεστήριζον τὴν στέγην τῆς οἰκίας τοῦ Ζήνωνος. Ὅσακις ἤναπτε τὸ πῦρ ὑπὸ τὰς χύτρας ἡ στέγη τοῦ γείτονος ἐχόρευεν ὡσεὶ ἐγένετο σφοδρὸς σεισμὸς. Ἐπίσης ἐποιήσατο μνεῖαν τῆς ἱστορίας τοῦ θεοῦ τοῦ Βυστερίχου, οὐτινος ἡ ἐκ μετάλλου κεφαλή περιέκλειεν ἀμφορέα ὕδατος, ξύλινα δὲ πώματα ἐκλείον τὸ στόμα καὶ ἐν ἄλλο τμήμα κείμενον ὑπεράνω τοῦ μετώπου, ἀνθρακες δὲ τεθειμένοι ἐν τινι κοιλοτήτι τοῦ κρανίου βαθμηδὸν ἐθέρμενον τὸ ὑγρὸν. Παρευθὺς, ἅμα τοῦ ἀτμοῦ γενομένου, ἀνετινάσσοντο ὑπ' αὐτοῦ μετὰ κρότου τὰ πώματα, καὶ τότε ἀνεπετάνυντο δύο πήδακες ἀτμῶδεις σχηματίζοντες πυκνὸν νέφος μετὰξὺ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ τῶν ἀπομεμακρυσμένων αὐτοῦ λατρευτῶν. Οὕτω πῶς ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν τὸ εἶδωλον ἐνώπιον τῶν Τευτονικῶν ὀμηγύρων.

« Τὸ πρῶτον παράδειγμα κινήσεως

» γεννηθείσης ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ (λέγει ὁ Ἀραγὼ) εὕρισκω εἰς τι ἄθυρμα παιδικόν, εἰς μίαν αἰολοπύλην Ἡρώνας τοῦ Ἀλεξανδρέως, πρὸ 120 ἐτῶν πρὶν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν γενομένην. Ἄν ποτὲ ἡ ἀντίδρασις βέυματος ἀτμοῦ καθίσταται ὠφέλιμος εἰς τὴν πρακτικὴν, βεβαίως πρέπει ν' ἀναγάγωμεν τὴν ἰδέαν ταύτην μέχρι τοῦ Ἡρώνας· σήμερον ἡ αἰολοπύλη ἡ περιστροφικὴ δύναται μόνον ἱστορικῶς ν' ἀναφέρηται, ὡς ἡ ἐπὶ ξύλου χάραξις τῶν σοικείων τῆς τυπογραφίας».

Ὁ Ἡρὼν περιγράφει ὡς ἀκολούθως τὴν ἐνέργειαν καθέτου βέυματος ἀτμοῦ ἐπὶ ἐλαφροῦ σώματος βυθιζομένου ἐν αὐτῷ:

« Αἱ σφαῖραι ἀναπηδῶσιν ὡς ἐξῆς· λέβης περιέχων ὕδωρ καὶ ἔχων ὀπῆν ὑποβάλλεται εἰς τὴν τοῦ πυρὸς ἐνέργειαν· ἐκ τῆς ὀπῆς ἐξέρχεται σωλὴν, τελευταίων κατὰ τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ ἄκρον, εἰς κοίλην ἡμίσειαν σφαῖραν. Ἄν ῥίψωμεν ἐλαφρὸν κοῖλον σφαιρίδιον, ὁ ἐκ τοῦ σωλήνος ἐξελευσόμενος κἀπνὸς θέλει ἀνυψῶσει αὐτό· ὅπερ θ' ἀρχίσῃ χορεῦον».

Τὸ σχῆμα τοῦ ἀγγείου, τοῦ εἰς τὸ σύγγραμμα ἐξεικονισμένου, παριστᾷ λέβητα ἐρμητικῶς κεκλεισμένον διὰ σκεπάσματος, ὅπερ μικρὰν τινα μόνον ὀπῆν ἔχει πρὸς ἐξοδὸν τοῦ παραγομένου ἀτμοῦ. Ἡ χρῆσις λοιπὸν τοῦ λέβητος ἤρκεσε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἰδέαν τῆς ἐλαστικῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ.

Ἡ ἱστορικὴ παράδοσις θέλει πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ λέβης ἐφοδιασμένος μετὰ σχεδὸν ἐρμητικῶς κλειόντος, πώματος, ἐφανέρωσε τὴν ἐκτατικὴν ιδιότητα τοῦ ἀτμοῦ εἰς τὸν Σολομῶνα τοῦ Καὸς καὶ εἰς τὸν μαρκέσιον τοῦ Οὐορκεστέρου.

Τὰ εἰρημένα δύο ὀνόματα ἐφέλκουν ἡμᾶς εἰς τὴν συζήτησιν τῶν πραγματικῶν δικαιωμάτων τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δυνάμεων τοῦ ἀτμοῦ. Οἱ Ἀγγλοὶ διεφιλονείκησαν καὶ διαφιλονεικοῦσιν ἔτι τὸ περὶ τούτου δικαίωμα τῆς προτεραιότητος. Πρὸς λύσιν ὁμῶς τῆς ἀμφισβητήσεως ἀρκοῦσιν αἱ χρονολογίαι· ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Σολομῶν τοῦ Καὸς, γεννηθεὶς ἐν Διέππῃ, ἐδημοσίευσεν τὸ πόνημα αὐτοῦ ἐντυπον κατὰ τὸ 1615, ἤτοι 48 ἔτη πρὶν ἢ ὁ μαρκέσιος τοῦ Οὐορκεστέρου γράψῃ ἐν Λονδίῳ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ, «Ἐκατονταετηρὶς τῶν ἐφευρέσεων» (Century of inventions), ἐν ᾧ ἀνευρίσκομεν τὴν κατὰ τὸ ἡμισυ πλήρη ὕδατος βόμβαν καὶ τὸν ἀνιόντα κάθετον σωλήνα Σολομῶνος τοῦ Καὸς. Τὸ σύγγραμμα τοῦ Σολομῶνος φέρει τὸν τίτλον, «Οἱ λόγοι τῶν κινητηρίων δυνάμεων, μετὰ διαφορῶν μηχανῶν, ὠφελίμων τε καὶ τερπνῶν, ἐν οἷς ἐπισυνάπτονται διάφορα σχέδια ἀντρῶν καὶ κρηνῶν, ὑπὸ Σολομῶνος τοῦ Καὸς, μηχανικοῦ καὶ ἀρχιτέκτονος τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος τοῦ ἐκλέκτορος παλατινοῦ, ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ἰωάννου Νόρθαν 1615».

Ἐν τῷ πονήματι αὐτοῦ ὁ Σολομῶν

ἐκθέτει σαφῶς καὶ ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος ἀτμός, συμπυκνούμενος παρέχει ὄγκον ὕδατος ἀκριβῶς ἴσον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις παρήγαγε τὸν ἀτμὸν αὐτόν· ὅτι ἡ θλίψις τοῦ σχηματισθέντος ἀτμοῦ εἶναι ἀρκούντως ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ γείνη αἰτία τῆς ἀναπηδήσεως τοῦ ὕδατος, τοῦ μήπω ἀτμοποιηθέντος, ἐξω τοῦ ἀγγείου διὰ τῆς ὀπῆς· μετέπειτα περιγράφει συσκευὴν τινα κατάλληλον πρὸς ὕψωσιν ὕδατος ὑπεράνω τοῦ ἐπιπέδου αὐτῆς τῆ ἐπενεργείᾳ τοῦ πυρός.

Ὁφείλομεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων πρὸς τὸ ἀνυπόστατον τῶν διαθρυλληθέντων περὶ τῆς τελευταίας τοῦ Σολομῶνος τοῦ Καὸς, ὅστις κατὰ ἐσφαλμένας διηγήσεις ἐτελεύτησεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς Βισέτρης, ὅπου ὑπάρχουσι καὶ φρενοβλαβεῖς. Οὐχί, ὁ Σολομῶν, γεννηθεὶς ἐν Νορμανδίᾳ περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ αἰῶνος, ἀπέθανεν ἡσυχῶς τῷ 1830, γενόμενος ἀρχιτέκτων μηχανικός ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν τῷ Παλατινάτῳ.

Εἰ καὶ ὁ Σολομῶν τοῦ Καὸς, ἐγνώρισε τὴν κινητήριον δύναμιν τοῦ ἐξ ὕδατος ἀτμοῦ, καὶ περιέγραψε διατάξεις τινὰς μηχανικὰς, λίαν εὐφυεῖς, δὲν εὔρεν ἐν τούτοις συσκευὴν τινα ἀτμοκίνητον καὶ χρήσιμον εἰς τι. Πλέον τοῦ ἡμίσεως αἰῶνος ἐπέπρωτο νὰ παρέλθῃ πρὶν ἢ ὁ Διονύσιος Παπίνος, Γάλλος, ἐπαναλαβὼν τὰς ιδέας τὰς ἐκτεθεισὰς εἰς τὸ σύγγραμμα «Κινητήριοι δυνάμεις Σολομῶνος τοῦ Καὸς» ἐπίνοήσῃ τὴν πρώτην

ἀτμομηχανὴν δι' ἐμβόλου καὶ κυλίνδρου.
(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΔΟΥΚΙΑΝΟΝ

ΚΥΝΙΚΟΣ

(Παράφρασις Παισαν. Χατσοπούλου.)

Λυκίνοσ. — Διατί σὺ, Κυνικέ, γένεια μὲν ἔχεις καὶ κόμην, φόρεμα δὲ δὲν ἔχεις καὶ γυμνὸς περιπατεῖς καὶ ἀνυπόδητος, ἐκλέξας τὴν πλανητικὴν καὶ ἀκοινωνήτων καὶ θηριώδη ζωὴν, πάντοτε εἰς τάναντία, ὅχι ὡς οἱ πολλοὶ, μεταχειριζόμενος τὸ σῶμά σου, ἄλλοτ' ἐδῶ καὶ ἄλλοτ' ἄλλου περιφέρεσαι, εἰς τὸ σκληρὸν ἔδαφος, διὰ νὰ σηκῶνῃ παμπόλην ἀκαθαρσίαν τοῦτ' ἐδῶ τὸ ἐπανωφόρεμα, πλὴν ὅχι καὶ τοῦτο λεπτόν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ νέον;

Κυνικός. — Διότι δὲν ἔχω ἀνάγκην τοιοῦτον δὲ φορῶ ὅποιον εὐκολώτατα δύναται τις νὰ προμηθευθῇ καὶ ἐνοχλήσῃς ὅσον ὀλιγωτέρας δύναται νὰ ἔχῃ ὅστις τὸ ἀποκτήσῃ, διότι τοιοῦτον μοῦ ἀρκεῖ σὺ δὲ πρὸς θεοῦ, εἰπέ μοι, δὲν νομίζεις ὅτι εἰς τὴν πολυτέλειαν συνυπάρχει κακία;

Λυκίνοσ. — Βεβαίως.

Κυνικός. — Εἰς δὲ τὸ ὀλιγοδάπανον ἀρετή;

Λυκίνοσ. — Ἀναντιρρήτως.

Κυνικός. — Διατί λοιπὸν τότε, βλέπων ἐμὲ ζῶντα οἰκονομικώτερα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, αὐτοὺς δὲ πολυτελέστερα, ἐμὲ κατηγορεῖς καὶ ὅχι ἐκείνους;

Λυκίνοσ. — Διότι δὲν μοῦ φαίνεται, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ζῶν οἰκονομικώτερα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ πτωχικώτερα, ἢ μάλλον μὲ ἐντελῆ στέρησιν καὶ ἀπορίαν· διότι κατ' οὐδὲν ἀ-

πὸ τοὺς πτωχοὺς διαφέρεις, οἵτινες ζητεῖν τῆς ἡμέρας τῶν τὴν τροφήν.

Κυνικός. — Θέλεις λοιπὸν νὰ ἰδῶμεν, ἐπειδὴ μᾶς ἔφερον ἐδῶ ὁ λόγος, τί εἶναι τὸ ἐλλιπὲς καὶ τί τὸ ἀρκετόν;

Λυκίνοσ. — Ἄν ἐγκρίνης.

Κυνικός. — Ἄρα γε, εἶναι ἰκανὸν εἰς ἕκαστον ὅ,τι ἤθελεν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἀνάγκην του, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

Λυκίνοσ. — Ἄς ᾔναι τοῦτο.

Κυνικός. — Ἐλλιπὲς δ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελεν εἶσθαι κατώτερον ἀπὸ τὴν ἀνάγκην καὶ δὲν ἤθελεν ἀρκεῖ διὰ τὸ χρειάζομενον;

Λυκίνοσ. — Ναί.

Κυνικός. — Οὐδὲν λοιπὸν ἀπὸ τὰ ἰδικά μου εἶναι ἐλλιπὲς, διότι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει τὸ ὅποιον δὲν ἐκτελεῖ τὴν ἰδικὴν μου ἀνάγκην.

Λυκίνοσ. — Κατὰ ποῖον τρόπον λέγεις τοῦτο;

Κυνικός. — Ἐάν προσέξῃς εἰς τὸν σκοπὸν διὸν ἐγεινεν ἕκαστον ἀπὸ τὰ ὅποια χρειάζομεθα, καθῶς, ἢ οἰκία ἄρα γε, ὅχι διὰ σκέπην;

Λυκίνοσ. — Ναί.

Κυνικός. — Τί δὲ, τὸ φόρεμα διατί; ὅχι καὶ αὐτὸ χάριν σκέπης;

Λυκίνοσ. — Ναί.

Κυνικός. — Τὴν δὲ σκέπην αὐτὴν πρὸς θεοῦ, διατί ἐχρειάσθημεν; ὅχι διὰ νὰ περνεῖ καλλίτερα ὁ σκεπαζόμενος;

Λυκίνοσ. — Μοῦ φαίνεται.

Κυνικός. — Τί λοιπὸν νομίζεις, χειροτέρους ἔχω τοὺς πόδας;

Λυκίνοσ. — Δὲν ἤξεύρω.

Κυνικός. — Ἄλλ' ἀπλῶς θέλεις τὸ μάθει· τί ἔργον ἔχουσιν οἱ πόδες;

Λυκίνοσ. — Νὰ περιπατοῦν.

Κυνικός. — Χειρότερα λοιπὸν σοῦ φαίνονται ὅτι περιπατοῦν οἱ ἰδικοί μου πόδες ἀπὸ τοῦ τῶν πολλῶν;

Λυκίνοσ. — Τοῦτο μὲν ὅχι ἴσως.

Κυνικός. — Λοιπὸν καὶ οὐδὲ χειρότεροι εἶναι ἐν χειρότερα δὲν ἐκτελοῦν τὸ ἔργον τῶν.

Λυκίνοσ. — Ἴσως.

Κυνικός. — Λοιπὸν τοὺς μὲν πόδας κατ' οὐδὲν φαίνομαι νὰ ἔχω χειροτέρους ἀπὸ τοὺς τῶν πολλῶν.

Λυκίνοσ. — Δὲν φαίνεται.

Κυνικός. — Τί δέ; Τὸ ἐπίλοιπον σῶμα μου εἶναι, τάχα, χειρότερον; διότι ἐὰν ἦτο χειρότερον καὶ ἀσθενέστερον, ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον, διότι προτέρημα τοῦ σώματος εἶναι ἡ δύναμις· καὶ λοιπὸν τὸ ἰδικόν μου σῶμα εἶναι ἀσθενέστερον;

Λυκίνοσ. — Δὲν φαίνεται.

Κυνικός. — Οὕτω λοιπὸν οὐδ' οἱ πόδες μου φαίνονται ὅτι στεροῦνται σκέπης, οὔτε τὸ ἐπίλοιπον σῶμα, διότι ἐὰν ἐστεροῦντο δὲν θά ἦσαν εἰς καλὴν κατάστασιν· διότι πανταχοῦ ἢ στέρησις κακὰ καὶ χειρότερα καθιστᾷ ὅπου συνυπάρχει. Λοιπὸν οὐδὲ χειρότερα φαίνεται νὰ τρέφεται τὸ σῶμα μου, τρεφόμενον ἀπὸ τὰ τυχόντα.

Λυκίνοσ. — Φανερόν βεβαίως.

Κυνικός. — Οὐδὲ εὐρωστον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν κακῶς ἐτρέφετο, διότι αἱ κακαὶ τροφαὶ βλάπτουσι τὰ σώματα.

Λυκίνοσ. — Ταῦτα οὕτως ἔχουσι.

Κυνικός. — Πῶς λοιπὸν, εἰπέ μοι, ἀφοῦ οὕτως ἔχουσι ταῦτα, μὲ κατηγορεῖς καὶ ἐξουδενίζεις τὸν βίον μου καὶ λέγεις ὅτι εἶναι ἄθλιος;

Λυκίνοσ. — Διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ ἡ φύσις, τὴν ὁποίαν σὺ τιμᾷς, καὶ οἱ θεοὶ ἔθεσαν γῆν ἐν μέσῳ καὶ ἐξ αὐτῆς ἀνέδωκαν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ὥστε νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς πάντα ἄφθονα, ὅχι μόνον χάριν τῆς ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ χάριν ἡδονῆς, σὺ ἀπ' ὅλα ταῦτα ἢ τὰ πε-

ρισσότερα δὲν ἔχεις μερίδιον καὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν μετέχεις κατ' οὐδὲν πλείοτερον παρὰ τὰ θηρία, διότι πίνεις ὕδωρ τὸ ὁποῖον καὶ τὰ θηρία πίνουν, τρώγεις ὅ,τι εὐρίσκεις καθὼς οἱ σκύλλοι, στρώμα δὲ κατ' οὐδὲν καλλίτερον ἔχεις ἀπὸ τοῦς κύνες, διότι τὸ χόρτον σ' εἶναι ἀρκετὸν καθὼς εἰς ἐκείνους· ἔτι δὲ φόρεμα φορεῖς κατ' οὐδὲν εἰς δυστυχῆ μᾶλλον ἀρμόζον· καὶ ἐάν σὺ εἰς ταῦτα ἀρκοῦμενος ὀρθῶς ἤθελες φρονεῖν, ὁ θεὸς ὄχι ὀρθῶς ἔκαμε, πρῶτον μὲν ποιήσας πρόβατα μαλλωτά, δεύτερον δὲ ἀμπέλους τὸν γλυκὺν παραγούσας οἶνον, ἔπειτα δὲ τὴν ἄλλην προμήθειαν θαυμασίως ποικίλην, ἔλαιον καὶ μέλι καὶ τὰ ἄλλα, διὰ νὰ ἔχωμεν μὲν ἡμεῖς τροφὰς διαφόρους, νὰ ἔχωμεν δὲ γλυκὺ ποτὸν, νὰ ἔχωμεν χρήματα, νὰ ἔχωμεν μαλακὸν στρώμα, νὰ ἔχωμεν ὠραίας οἰκίας καὶ πάντα τὰ ἄλλα θαυμασίως κατασκευασμένα· διότι καὶ τῶν τεχνῶν τὰ ἔργα εἶναι δῶρα τῶν θεῶν· τὸ νὰ ζῆ δὲ τις στερούμενος ὅλων τούτων εἶναι ἄθλιον, ἐάν καὶ ὑπὸ ἄλλου τινος ἤθελε στερεῖσθαι, ὡς οἱ φυλακισμένοι· ἀλλὰ πολὺ ἀθλιώτερον, ἐάν τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἤθελεν ἀποστερεῖ ὅλων τῶν καλῶν· τοῦτο βεβαίως ἤδη ἤθελεν εἶσθαι καθάρᾳ μανία.

Κ υ ν.— Ἄλλ' ἴσως ὀμιλεῖς ὀρθῶς, ἀλλὰ τοῦτο εἶπέ μου, ἐάν τις, ἐνῶ ἀνὴρ πλούσιος προθύμως καὶ φιλικῶς καὶ περιποιητικῶς ἐστιᾷ καὶ φιλεῖ πολλοὺς συγχρόνως καὶ διαφόρους, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ὑγιεῖς καὶ ἔπειτα παραθέσει πολλὰ καὶ διάφορα, ἐάν τις ὅλα ἤθελεν ἀρπάξει καὶ ὅλα ἤθελε τρώγει, ὄχι μόνον τὰ πλησίον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ μακρὰν τὰ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἐτοιμασμένα, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι ὑγιής καὶ ἐνῶ μίαν μὲν κοιλίαν ἔχει, ὀλίγα δὲ, ὥστε νὰ τραφῆ χρειάζομενος καὶ μέλλον ν' ἀφανισθῆ ἀπὸ τὰ πολλὰ,

ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁποῖος σοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι; ἄρα γε φρόνιμος;

Λ υ κ.— Ὅχι βεβαίως.

Κ υ ν.— Τί δέ; Χρηστοθήης;

Λ υ κ.— Οὐδὲ τοῦτο.

Κ υ ν.— Τί δέ; ἐάν τις ἔχη μέρος εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν τράπεζαν, διὰ μὲν τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἀδιαφορεῖ, ἐν δὲ ἐκλέξας ἀπὸ τὰ πλησίον αὐτοῦ εὐρισκόμενα, ἀρκετὸν εἰς τὴν ἀνάγκην του, τοῦτο ἤθελε τρώγει μὲ κοσμιότητα καὶ τοῦτο μόνον ἤθελε μεταχειρίζεται, εἰς δὲ τὰ ἄλλα οὐδ' ἤθελε προσέχει, τοῦτον δὲν νομίζεις χρηστοθέστερον καὶ καλλίτερον ἄνδρα ἀπὸ ἐκείνου;

Λ υ κ.— Μάλιστα.

Κ υ ν.— Τί λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ ἐννοεῖς; ἢ πρέπει ἐγὼ νὰ λέγω;

Λ υ κ.— Τί νὰ ἐννοήσω;

Κ υ ν.— Ὅτι ὁ μὲν θεὸς εἰς τὸν καλῶς φιλοξενούντα ἐκείνον εὐλόγως παραθέτει πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ διάφορα, διὰ νὰ ἔχωσιν ἀρμόζοντα τὰ μὲν διὰ τοὺς ὑγιαίνοντας, τὰ δὲ διὰ τοὺς ἀσθενούντας καὶ ἄλλα μὲν διὰ τοὺς ἰσχυροὺς, ἄλλα δὲ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, ὄχι διὰ νὰ μεταχειριζώμεθα ὅλοι ὅλα, ἀλλ' ἕκαστος διὰ νὰ μεταχειρίζεται τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα καὶ ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὸν, ἐκεῖνο μάλιστα ὁποῖον τύχει νὰ ἔχη ἀνάγκην· ὑμεῖς δὲ, ὁ δι' ἀπληστίαν καὶ ἀκράτειαν ἀρπάζων ὅλα, οὗτος μάλιστα, φαίνεσθε ἀξιούντες νὰ μεταχειρίζεσθε πάντα καὶ τὰ πανταχοῦ ὄχι τὰ παρ' ὑμῖν μόνον, μήτε γῆν μήτε θάλασσαν τὴν ἰδικὴν σας νομίζοντες ἀρκοῦσαν, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς τὰς ἡδονὰς ἐμπορευόμενοι καὶ τὰ ξένα ἀπὸ τὰ ἐντόπια πάντοτε προτιμώντες καὶ τὰ πολυτελῆ ἀπὸ τὰ ὀλιγοδάπανα καὶ τὰ δυσκολώτερον ἀπὸ τὰ εὐκολώτερον προμηθεύμενα καὶ ἐν γένει

ἐνοχλήσεις καὶ κακὰ θέλοντες μᾶλλον νὰ ἔχητε, παρὰ νὰ ζητετε χωρὶς ἐνοχλήσεις· διότι αὐτὰ δὲ τὰ πολλὰ καὶ πολὺτιμα καὶ τῆς εὐτυχίας τὰ προμηθεύματα, διὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶσθε, διὰ πολλῆς ταῦτα θλίψεως καὶ ταλαιπωρίας ἐρχονται εἰς ὑμᾶς καὶ κύτταξε, ἐν θέλῃς, τὸν πολυζήτητον χρυσόν, κύτταξε τὸν ἄργυρον, κύτταξε τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, κύτταξε τὰ ζηλευτὰ φορέματα, κύτταξε ὅλα τὰ εἰς ταῦτα ἀκόλουθα, πόσων ἐνοχλήσεων εἶναι ἀγοράσματα, πόσων κόπων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δ' αἵματος καὶ θανάτου, καὶ πόσης τῶν ἀνθρώπων διαφθορᾶς, ὄχι μόνον διότι πλέοντες χάνονται πολλοὶ διὰ ταῦτα καὶ ζητοῦντες καὶ κατασκευάζοντες ταλαιπωροῦνται, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι λίαν ἐπιθυμητὰ καὶ διὰ ταῦτα ἐπιβουλεύεσθε ὁ εἰς τὸν ἄλλον, φίλοι τοὺς φίλους καὶ παῖδες τοὺς πατέρας καὶ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας (τοιουτοτρόπως νομίζω καὶ ἡ Ἐριφύλη διὰ τὸν χρυσὸν ἐπρόδωκε τὸν ἄνδρα της) καὶ ὅλα μάλιστα ταῦτα γίνονται, χωρὶς τὰ ποικίλα φορέματα νὰ δύνανται κατ' οὐδὲν πλείοτερον νὰ ζεσταίνωσιν, αἱ δὲ χρυσόφοροι οἰκίαι κατ' οὐδὲν πλείοτερον νὰ σκεπάζωσι, τὰ δὲ ἀργυρὰ ποτήρια χωρὶς νὰ ὠφελῶσι τὸ ποτὸν οὐδὲ τὰ χρυσᾶ, μηδ' ἐπίσης αἱ ἐλεφάντιναι κλίνας νὰ δύνανται νὰ χορηγῶσι τὸν ὕπνον γλυκύτερον, ἀλλὰ θὰ ἴδῃς πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων τοὺς εὐτυχεῖς νὰ μὴν ἠμπορῶσι νὰ κοιμηθῶσιν· ὅτι μὲν βεβαίως αἱ παντὸς εἶδους φροντίδες περὶ τὰ φαγητὰ τρέφουσι κατ' οὐδὲν πλείοτερον, βλάπτουσι δὲ τὰ σώματα καὶ προξενοῦσι εἰς αὐτὰ ἀσθενείας, τί χρειάζεται νὰ λέγωμεν· τί δ' ἔτι νὰ λέγωμεν πόσα κακὰ ἔνεκα τῶν ἀφροδισίων κάμνουσι καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καὶ μολοντί εἶναι εὐ-

κολον νὰ ἱκανοποιῶμεν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, ἐάν τις δὲν θέλει νὰ καταχρᾶται· ἀλλὰ καὶ οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀρκοῦσα, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὑπαρχόντων τὴν μεταχείρισιν ἀντιστρέφουσι, μεταχειριζόμενοι ἕκαστον εἰς ὅ,τι δὲν ἔγεινε, καθὼς ἐάν τις ἀντι ἀμάξης ἤθελε μεταχειρισθῆ τὴν κλίνην ὡς ἄμαξαν.

(τὸ τέλος ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλ.)

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΙΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος— ἴδε φυλλ. Π')

— Βακχίς, μοι χρειάζεται ἡ χρυσὴ σου ἄλυσις, ἀπεκρίθη ὁ Κτησίας μετὰ φωνῆς σχεδὸν ἀκουσθείσης.

— Σοὶ ἀναγκασί ἡ χρυσὴ μου ἄλυσις, Κτησία; καὶ εἰς τί θέλει σοὶ χρησιμεύσει; Ἐντεῦθεν πηγάζει λοιπὸν ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου σου; Τί σημαίνει ἡ θυσία αὕτη; ἠρώτησεν ἡ Βακχίς ἐκπεπληγμένη.

— Ἀκουσον, ὠραία μου Βακχίς καὶ ἔσο καλὴ πρὸς ἐμὲ καθὼς πάντοτε. Ἀγαπῶ τὴν Πλαγκῶν τὴν Μιλησίαν, τὴν ἀγαπῶ ἑμμανῶς, μέχρι τρέλλας. Ἐν βλέμμα της εἰς τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς ἀξίζει πλείοτερον ὅλων τῶν θησαυρῶν τοῦ κόσμου, πλείοτερον τοῦ θρόνου τῶν θεῶν, πλείοτερον τῆς ζωῆς. Ἄνευ ἐκείνης ἀποθνήσκω. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν δυστυχῆ ἄνευ ἐκείνης· τὴν ὑπαρξίν περιφρονῶ. Ἐχω ἀνάγκην τῆς Πλαγκῶν, ὡς ἔχω ἀνάγκην τοῦ ἐντὸς τῶν φλεβῶν μου αἵματος, τοῦ ἐντὸς τῶν ὀστέων μου μυελοῦ. Δὲν δύναιμι νὰ ζήσω ἐν ἄλλῃ ἀτμοσφαίρᾳ ἢ ἐν ἐκείνῃ μεθ' ἧς ἀναμιγνύεται ἡ πνοή της. Δι' ἐμὲ ἡ

μέση ημέρα είναι σκότος βαθύ απόουσης εκείνης. Οί ὀφθαλμοί της είναι ὁ ἥλιός μου. Μάγισσά τις τῆς Θεσσαλίας βεβαίως μὲ ἐμάγευσσε. Οἱμοί! τί λέγω; Μάγισσα ὑπῆρξεν ἐκείνη ἢ ἰδία δι' ἐμέ' οἱ μάγοι ὀφθαλμοί της καὶ ἡ καλλονή της. Ἦτο ἰδική μου, τὴν ἔβλεπον πάντοτε καὶ ἐκ τῆς μορφῆς της, ἐκ τοῦ βλέμματός της ἀνεζωογονοῦμένην, ἐλάμβανον νέαν ζωὴν ἐνόμιζον ὅτι νέκταρ οὐράνιον, θεῖον ἐγευόμην. Μ' ἠγάπα, ὡς μ' ἠγάπας καὶ σὺ, Βακχίς, ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἦτο ὑπερβολικὴ ἵνα διαρκέσῃ. Οἱ θεοὶ φαίνεται μ' ἐζηλοτύπησαν. Ἡ Πλαγκὼν μ' ἀπέβαλλε, ἐγὼ δὲ ἐπανῆλθον πλησίον της ὡς κύων δαρεῖς, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος, πλὴν ἔμεινεν ἀκαμπτος εἰς τοὺς θρήνους μου. Μὲ μισεῖ ἤδη. Ἄ! εἶμαι ἤδη δυστυχής!

Ταῦτα εἰπὼν ἤρξατο θρηνῶν, ἡ δὲ κεφαλὴ του ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν ὠραίων ὤμων τῆς Βακχίδος, ἥτις τὸν ἐθεώρει μὲ βλέμμα πλήρες οἴκου καὶ ὀδύνης.

— Ἄ! Δὲν ἤμην ἐγὼ λοιπὸν ἡ αἰτία τῆς ἀπελπισίας σου; Δυστυχῆ ἀπελλι! Καὶ τί δύναμαι νὰ σοὶ κάμω ἤδη ἐγὼ; Τί κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Πλαγκὼν;

— Ἄγνωῶ τις τῆ ἔκαμε γνωστὸν τὸν ἀρχαῖον ἔρωτά μας, ὃν γνωρίζεις. Ἴσως ἡ Ἀρχαϊνάσση ἥτις ὑπὸ γλυκεῖς λόγους κρύπτει δηλητήριον ἐχίδνης. Ἄμα κατασταθέντος γνωστοῦ εἰς αὐτὴν τοῦ παλαιοῦ ἡμῶν ἔρωτος, κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς πρωτοφανοῦς. Ἡ Ζηλοτυπία εἶναι μέγα κακόν. Πᾶν ὅ,τι μετεχειρίσθη ἵνα τὴν καταπραῦνω ἀπέβη ἀνωφελές. Δὲν μοὶ ἤξιωσεν οὐδέποτε προσοχῆς ἐν τῇ τελευταίᾳ μόνον ἀποπειρᾷ μοὶ εἶπε τὰ ἐξῆς. — Φέρε μοὶ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος καὶ θέλω σοὶ ἀποδώσει τὸν ἔρωτά μου. Μὴν ἐπανέλθῃς ἄνευ αὐτῆς, διότι θὰ δώσω ἐντο-

λὴν εἰς τοὺς Σκύθας δούλους νὰ ἀφήσωσιν ἐναντίον σου τοὺς μολοσσούς τῆς Λακωνίας ἵνα σὲ κατασπαράξωσι. — Ἴδου τί ἀπάντησεν εἰς τὰς θερμότερας τῶν παρακλήσεών μου, εἰς τοὺς θρήνους μου ἢ ἀκαμπτος Πλαγκὼν. Καὶ ἐγὼ εἶπον. — Ἐάν δὲν δυνηθῶ νὰ ἐπανακτήσω τὸν ἔρωτά σου ἢ ἀποθάνω.

Καὶ προφέρων τοὺς λόγους τούτους ὁ Κτησίας ἔσυρεν ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς χλαμίδος του ὀξύ ἐγχειρίδιον, οὗτινος τὴν αἰχμὴν ἤγγισεν εἰς τὴν καρδίαν του, ὅτε ἡ Βακχίς ὠχρὰ καὶ πεφοβισμένη ἤρπασε τὴν χειρὰ του καὶ ἀπεμάκρυνε τὸ φονικὸν ὄργανον τῆς λευκῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσφιλοῦς αὐτῆ πρελλοῦ.

Τὸ ἐγχειρίδιον ἔρριψεν ἀμέσως ἡ Βακχίς ἐξω τοῦ παραθύρου ὅπερ ἦτο ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, εἶτα δὲ περιβαλοῦσα τὸν τράχηλον τοῦ ἀπεγνωσμένου νέου διὰ τῶν βραχιόνων της:

— Φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, τῷ εἶπε, θὰ ἐπανίδῃς τὴν Πλαγκὼν μολονότι τοῦτο δι' ἐμὲ εἶναι σκληρὸν, ἀνυπόφορον μαρτύριον. Ὁ ἔρωσ εἶναι ἰσχυρότερος τῆς θελήσεως πῶν θνητῶν. Σοὶ δίδω τὴν χρυσὴν μου ἄλυσιν καὶ φέρε αὐτὴν εἰς τὴν παρωρισμένην ἐρωμένην. Ἔσο εὐτυχὴς μετ' ἐκείνης καὶ ἐνθυμοῦ ἐπίστε τὴν Βακχίδα τῆς Σάμου, ἥτις ὠρκίσθη νὰ σ' ἀγαπᾷ αἰωνίως.

Ὁ Κτησίας ἐκστατικὸς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ γενναιότητι τῆς Βακχίδος, συνέλαβε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀπόφασιν νὰ μείνῃ μετ' αὐτῆς, ἀλλ' εὐθὺς ἠνόησεν ὅτι τοῦτο ὑπερέβαινε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀγαπασίας του.

Ἄμα ὁ ποῦς του ἐπάτησε τὸ Πειραικὸν ἔδαφος, ἐφόρτωσε τὴν ἄλυσιν εἰς δύο ἀχθοφό-

ρους καὶ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, ἵνα μὴ χάσῃ καιρὸν, ἀνέβη ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν τοῦ Περικλέους καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ζηλοτύπου Πλαγκὼν.

Οἱ Σκύθαι ὑπῆρέται ἅμα ἰδόντες αὐτὸν ἠθέλησαν νὰ λύσωσι τοὺς μολοσσούς τῆς Λακωνίας πλὴν ἐμποδίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνυπομόνου ἔραστοῦ, ὅστις διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς καὶ ὑπερηφάνως τοῖς εἶπε. Ὁδηγήσατέ με εἰς τὴν κυρίαν σας, ἰδοὺ ἡ ἄλυσίς ἦν μοὶ ἐξήτει.

— Πλαγκὼν, ἀνέκραξεν ἐκ τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ἰδοὺ ὅ,τι μοὶ ἐζήτηίς ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σου καὶ ἀνοίξας τὸ ἐμπεριέχον τὸ πολύτιμον σκεῦος κιβώτιον τῆ ἔδειξε τὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος.

— Ἐλθέ, καλέ μου φίλε, ἀνέκραξεν ἡ Πλαγκὼν ἐν συγκινήσει. Ἐπῆρξα κακῆ, ἀδυσώπητος καὶ σκληρὰ πρὸς ἐσέ' σὲ ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς, καλὴ μου καρδία. Ἄγνωῶ ποία θὰ ἦναι ἡ τιμωρία μου διὰ τὴν τοιαύτην μου διαγαγῆναι Ἠγάπησας τὴν Βακχίδα καὶ εἶχες δίκαιον, διότι ἀξίζει πλεῖστον ἐμοῦ εἶναι πολῦτιμος γυνή. Ὅ,τι ἐκείνη ἔπραξε πρὸς χάριν σου, ἀγνωῶ ἐάν ἐγὼ θὰ εἶχον τὴν δύναμιν καὶ τὴν γενναιότητα νὰ πράξω. Εἶναι μία εὐγενὴς καρδία ἡ Βακχίς ὠφείλεις νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Ἐλθέ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

Ἐν ἔλαφρον ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἦτο ἡ τελευταία ἀστραπὴ τῆς ἀποσβεῖν ὀμῆνης Ζηλοτυπίας της.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπανελήφθη ἡ πρώτη τῶν ἐρώτων των συμβίωσις πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν κενολόγων Ἀθηναίων.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἡ Βακχίς τῆς Σάμου ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν. Πλαγκὼν ἡ Μιλησία τῇ Βακχίδι τῆς Σάμου χαίρειν.

Ἔμεις ἐδώσατε εἰς τὸν Κτησίαν τὴν

« χρυσὴν ἄλυσιν ἥτις ἀπήρτιζε τὸν ὄλον πλοῦτον Σας καὶ τοῦτο; ἵνα ἰκανοποίησῃ τὴν ἰδιοτροπίαν μιᾶς ἀντιζήλου. Ἡ περὶ αὐτῆ τοσοῦτο μὲ συνεκίνησεν, ὅτι μετέβαλον εἰς φιλίαν ἅπαν τὸ μίτος ὅπερ ἠθροκόμην πρὸς ὑμᾶς. Μοὶ ἐκάματε ἐν ὄφρον πολῦτιμον θὰ σὰς κάμω καγὼ ἐν ἄλλο πολυτιμότερον. Ἀγαπάτε τὸν Κτησίαν, πωλήσατε τὴν οἰκίαν σας καὶ ἔλθετε εἰς Ἀθήνας. Τὸ μέγαρόν μου ἔσεται ἰδικόν Σας, αἱ δὲ οἱ μοὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς Σας, θὰ ἔχωμεν ἐν τέλει τὰ πάντα κοινὰ οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Κτησίας ἐξικουμένου, ὅστις εἶναι δι' ὑμᾶς ὅ,τι καὶ δι' ἐμέ. Οὔτε ἐγὼ, οὔτε σεις δύναμεθα νὰ ζήτωμεν ἄνευ ἐκείνου ἀζήτωμεν ὅθεν καὶ αἱ δύο μετ' ἐκείνου. Ἐγείνετε καὶ ἔσο εὐτυχῆς. Σὲ ἀναμένω.

Δύο μῆνας ὑστερότερον ἡ Βακχίς τῆς Σάμου εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον τῆς Πλαγκὼν ἀκολουθουμένη ὑπὸ δύο ἡμιόνων πεφορτομένων ὑπὸ χρυσοῦ.

Ἡ Πλαγκὼν τὴν ἠπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Κτησίας.

— Κτησία, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκεῖας, ἰδοὺ μία φίλη τὴν ὁποίαν σοὶ φέρω.

Ὁ Κτησίας ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς Βακχίδος.

— Λοιπὸν! ἐπρόσθεσεν ἡ Πλαγκὼν, εἶναι ἡ Βακχίς τῆς Σάμου, δὲν τὴν ἀναγνωρίζεις; Εἶσαι ἄρα τόσον ἐπιλήθμων; Ἐναγκαλίσθητι αὐτὴν λοιπὸν κάμνεις ὡς νὰ τὴν βλέπῃς πρῶτην ἤδη φοράν. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ὠθήσεν αὐτὸν ἀφ' ἐνὸς καὶ τὴν Βακχίδα ἀφ' ἑτέρου, εἰς τρόπον ὅτι εὐρέθησαν ἀμφότεροι ἐναγκαλισμένοι.

Ὁ Κτησίας, ἡ Βακχίς καὶ ἡ Πλαγκὼν ἔζων

οὕτω ἐνωμένοι ἐν πληρεστάτῃ εὐτυχίᾳ καὶ διήγαγον ἐν τῷ μεγάλῳ τῶν βίων εὐδαιμόνια, βίον ἀξίον θεῶν. Οὐδείς ποτὲ ἠδυνήθη νὰ διακρίνη ὁποῖαν ἐκ τῶν δύο φίλων ἐπροτίμα ὁ Κτησίαι· ἐπίσης δὲ δύσκολον ἦτο νὰ βεβαιώσῃ τις ὁποῖα ἐκ τῶν δύο γυναικῶν ἡγάπα θερμότερον τὸν Κτησίαν.

Ἡ ἐν τῷ θάθει τοῦ κήπου ἀκρωτηριασθεῖσα Ἀφροδίτη ἀντεκατεστάθη ὑπὸ ἄλλης λαμπροτέρας. Αἱ 20 λευκαὶ δαμάλλεις προσεφέθησαν εὐλαβῶς θυσία εἰς τὸν Ἑρμῆν, θεὸν τῆς εὐγλωττίας, καὶ τὰ 100 ζεύγη τῶν περιστερῶν εἰς τὴν Ἀφροδίτην, συμφώνως μὲ τὴν τοῦ Κτησίαι ὑπόσχεσιν.

Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς Μιλησίας Πλαγκῶν, ὡς τὴν διηγούντο εἰς τὰ συμπόσια τῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πεσικλέους.

Κ. Τ. Α.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΙΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ANNIBAS EN GORTYNI

τοῦ βραβευθ. ἐν τῷ ποιητικῷ διαγων. τοῦ 1870

*Ἀννίβας μόνος στρέφωρ πρὸς τὸν ἦδη
δύορτα ἤλιον.*

Τὴν ὄψιν σου, ὦ Φοῖβε, σπεύσον κάλυψον,
καὶ σὺ, ὦ Νῦξ, μὲ πέπλον τάχυνον σιγῆς
καὶ λήθης τὰς ἡμέρας τῆς αἰσχύνης μου
νὰ περιβάλλῃς. Κρύψον εἰς τὰ σκότη σου,
καὶ μὴ διακοινώσης, ὅτι ὁ ἀνὴρ
ὁ διελθὼν τὸν κόσμον, ὡσπερ ἀστραπὴ
καὶ τ' ὄνομά του ἀντὶ κεραυνοῦ βαλὼν
καὶ κατ' αὐτῆς τῆς Ῥώμης, ἀναγκάζεται
νὰ κρύπτῃ τώρα τοῦτο εἰς τὴν Γόρτυνα!
Ὁ ἔνδοξοι ἡμέραι πῶς προήλθετε
ἀνεπαίσθητως! Πῶς ἀπέπτη ὁ καιρὸς
καθ' ὃν ἀτελευτήτους τὰς ἡμέρας μου
ἐπόθην, ἵνα ἄθλα δρέπω ἄρθρα!

Νῦν τὰς ἡμέρας μὲ δειλίαν ἐνορῶ
πρερροχόμενος στείρας καὶ ἀφοφρεῖ
τῆς κόμης μου τὰς τρίχας νὰ λευκαίνωσι.
καὶ ὄλος τρέμων κρούω τῆς ἐπαύριον
τὸν ζοφερὸν πυλῶνα, κυλινδούμενος
εἰς σκότους χάος καὶ ἀβεβαιότητα·
διότι γέρον ἤδη τὸν αὐχένα μου
ἐκὼν ἀέκων κύπτω πάντῃ ἀπελπίς
ὑπὸ τοῦ χρόνου τὴν βροχίαν μάστιγιν,
τὸ βῆμα κατευθύνων πρὸς τὸν τάφον μου,
τοῦ βίου τὸν λιμένα τὸν ἀκύμαντον,
οὐτινος ὕμνος τρέμω τὴν ψυχράν σιγῆν.
Βεβαίως, ναύτης, εἰς ἀγρίους κλύδωνας,
καὶ γεννηθεὶς καὶ ζήτας, τὴν ναρκωτικὴν
γαλήνην τῶν λιμένων ἀπεχθάνεσαι.

— Ἄς ἦτο δυνατὸν, Θεοὶ Ὀλύμπιοι,
τὰς χιονώδεις κορυφὰς τῶν Ἄλπεων
ὡς ἀετὸς καὶ πάλιν νὰ διέβαινον,
καὶ εἰς Ἰταλίαν ἀπαξ ἔτι τὴν σφραγὴν
καὶ τὴν πικνωλεθρίαν νὰ διέσπειρον,
ἵνα τὴν Ῥώμην ἴδω πάλιν πτήσουσαν
καθὼς στρουθίον ὑπὸ τὴν πλάμη μου,
καὶ τόμμα τῆς τῆ γαῦρον σβεγνυόμενον
ὠχρόν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς ῥομφαίας μου!

— Τί μάτην γλώσσα στρατιώτου εὐκαλεῖς;
δανείζομαι τῆς μοίρας ὁ ἀπόκληρος;
Τὴν γλώσσαν τοῦ Ἀννίβα σφετερίζομαι
τῆς Καρχηδόνας ὁ φυγὰς ὁ ἄδοξος,
καὶ στρατηλάτου ἦθος περιβάλλομαι,
ἀφοῦ ἡ Γόρτυς, ἀφανὲς πολίχνην,
ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ θὰ παρήρχετο
ὑπὸ τὰ βήματά μου ὡς χαλίσιον,
ὡς βράχος ἀνυψοῦται τώρα ἄβατος
ἐνῶ αἱ νεφελώδεις Ἄλπεις ἄλλοτε
ὡς τάπητες ἠπλοῦντο πρὸς διάβασιν,
τὸν χιονώδη κύπτουσαι αὐχένα τῶν!
Ὁ δόξα, πόσον εἶσαι μεγαλοπρεπής,
ὅποτε δαρνηθῆσον καὶ περίλαμπρον

ἀνὰ τὰ ἔθνη πάντα θριαμβευτικῶς
ἐπὶ γοργῶν πτερύγων μυριόστομος
σὲ περιάγει Φήμη! Ὡς βασίλισσα
ἐφ' ἄρματος δχεῖται, ὅπερ λέοντες
ὑπερηφάνως σύρου. Ἡ ἀήτητον
ὅποτε κορσθεῖσα κλίνει κεφαλὴν
ἐπὶ τῶν στέρνων γέροντος ἀγωνιστοῦ
ἐπίσης περιχέεις λάμψιν ἀπλετον!
Ἄλλ' ὅτε πύεις ζῶσιν, καὶ τὰς δάφνας σου
ἀποτεφρόνει ἡ πυρὰ τῆς συμφορᾶς,
τὸ δὲ πελώριόν σου πτόμα ἄσημον
εἰς βαθυστέρνου παρελθόντος θάπτεται
τοὺς ἐρεβώδεις δόμους, ἐφ' ὧν γέγραπται
«ὡς ἦλθε, καὶ παρήλθεν» ὦ, μὰ τοὺς Θεοὺς,
ὦ, τότε μυριάκις προτιμότερον
νὰ σὲ ἡγνῶουν παντελῶς οἱ ἄνθρωποι.

Κ. Χ. ΒΕΡΣΗΣ.

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ.

ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ.

(Συνέχ.— Ἴδε Φυλ. ΙΓ')

Πρὶν ἢ ἀναπτυχθῇ τὸ σῶμα, ζητοῦσι νὰ
ἀναπτύξωσι τὴν διάνοιν· καὶ δὴ κλείουσι
τὰ παιδία ἐν τοῖς παιδαγωγείοις· ἀντὶ ὅμως
διανοητικῆς προκοπῆς, βλέπουσιν αὐτὰ μα-
ραυνόμενα καὶ ἐρωτοῦσι μετ' ἀπορίας τὸ αἴ-
τιον. Πόσον εἶνε λυπηρὰ ἡ ἄγνοια ἢ ἡ ἀδια-
φορία τῶν γονέων ἀθυμούντων μάλιστα διατί
δὲν ἀναγινώσκουσι καὶ δὲν γράφουσι τὰ τέ-
κνα τῶν, ὧν τὰ πλεῖστα ἔχουσιν ἀνάγκην
νοσοκομείου μᾶλλον ἢ παιδαγωγείου. (α)

(α) Μετ' ἀθυμίας γράφοντες ταῦτα, ἔχο-
μεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν ελαττωματικὴν συνή-
θειαν πολλῶν μερῶν, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς καθ'
ὄλα ἑλλειπῆ προπαιδευτικὴν ἐκπαίδευσιν τῆς
νέας γενεᾶς, ἥτις ἐστὶ τὸ μέλλον καὶ ἡ ἀγαθὴ
πύχη τοῦ καταπεποιημένου ἔθνους ἡμῶν.

Κατὰ τὴν ἐξαετὴ ἡλικίαν πρέπει νὰ εἰσερ-
χῶνται ἐν τοῖς παιδαγωγείοις τὰ ὑγιᾶ παι-
δία καὶ νὰ δαπανῶσι τὸν ἐν αὐτοῖς χρόνον ἐν
ὕπαιθρῳ εἰς κίνησιν, παιδίαν, καὶ ἀσκήσεις
μᾶλλον, ἢ εἰς τὰ γράμματα· πρέπει νὰ ἔχω-
σι ἄνεσιν καὶ ἐλευθερίαν, καὶ οὐχὶ πίνκκας
ἀναγνώσεως ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους. «Εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῶν παιδίων εἶ-
παν ὁ Fenelon, τίθεται συνήθως ὅλη ἡ πλη-
ξίς ἐξ ἐνὸς μέρους, καὶ ὅλη ἡ ευχαρίστησις ἐκ
τοῦ ἄλλου». ὦ! καὶ τοῦτο ἀνέγινετο, ἦτο
μικρὸν τὸ κακόν· τὸ παιδαγωγεῖον ἢ τὸ σχο-
λεῖον διὰ τοὺς Ἕλληνας παιδας εἶνε ἐξ ἄμ-
φοτέρων, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν πληξίς! ὦ! ὅ-
τε, δότε ἐλευθερίαν κίνησιν καὶ ἀσκήσιν εἰς
τὰ παιδία, καὶ παρ' ἐνὶ διδασκάλῳ, διωρίσθη-
τε δύο παιδοτρίβας, οἵτινες νὰ διδάσκωσι καὶ
ἐπιτηρῶσι τῶν μελλόντων πολιτῶν τὴν σωμα-
τικὴν ἀσκήσιν· αὕτως εἶπομεν ἰσχυροποιεῖ
τοὺς ἴστους· διενέμει ἀκόπως καθ' ἅπαν τὸ σῶ-
μα τὴν κυκλοφορίαν, τὴν θερμότητα, καὶ τὴν
θρέψιν, ἐπομένως τὴν εὐεξίαν τῶν παιδίων, ὧν
ἡ κλίσις πρὸς τὰ γράμματα, ἢ ἀντιλήψις, ἢ
μνήμη καὶ ἐν γένει ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας
παρακολουθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος.

«Μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Σχολείων
λέγει ὁ Eugene Raze πόσα παιδία ὠχρὰ,
πόσοι ἐρηθοὶ φιλάσθενοι, ναχηλεῖς· καὶ λυμ-
φτικοὶ; ἢ κωθρότεροι αὐτῶν καὶ ἀδυναμία ὀ-
φείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἑλλείψιν
τῆς σωματικῆς; πῶς εἶνε δυνατὸν ἄναπτύ-
χθῶσι καὶ ἀποκτήσωσι δυνάμεις ἐν τῇ καθε-
στηκυίᾳ ζωῇ, εἰς ἣν εἶνε καταδικασμένα τὰ
παιδία στερούμενα τῶν ἀναγκαίων κινήσεων
πρὸς ἐξέγερσιν τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, πρὸς ἐνέρ-
γειαν καὶ ἐντασιν τῶν λειτουργειῶν αὐτῆς·
πρέπει τὰ παιδία νὰ ἐξασκῶσι διαφόρους κι-

νήσεις, ὁ ὀργανισμὸς τῶν τὰς ἐπιτρέπει· καὶ ὅτι ἡ Γυμναστικὴ προδιαθέτουσα εὐτυχῶς τὸν ὀργανισμὸν συνδέει τοῦτον μετὰ τῆς διανοίας καὶ τῆς κρίσεως συντελοῦσα εἰς τὴν μάρρωσιν τοῦ εὐγενεστεροῦ τῆς δημιουργίας ὄντος».

Δὲν χωρίζομεν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῶν ἀρρένων ἀπὸ τῆς τῶν θηλέων· ἀμφοτέρω τὰ φύλα εἰσὶν ὅμοια κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· τὰ κοράσια μάλιστα διάγοντα βίον ἐδραιότερον τοῦ τῶν ἀρρένων, χρήζουσι συντονωτέρας ἐπιμελείας διὰ τὴν φυσικὴν τῶν ἀνατροφῶν εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς ὁποίας ὀφείλεται ἡ ἀσθενής των κράσις.

Τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑγείας καὶ τὴν κανονικότητα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ γυναικείου σώματος πᾶς τις κατανοεῖ ἀναλογιζόμενος ἢ ἐκ φύσεως· ἔχει ἀπαιτολὴν ἡ γυνὴ ἐν τῷ βίῳ. Τοῦτο κατενόησαν οἱ πεφωτισμένοι πρόγονοι ἡμῶν νομοθετήσαντες τὴν κατ' ἰδίαν καὶ ἐν ταῖς πρυμπαῖς ἀσκήσιν τῶν παρθένων, σκοποῦντες νὰ παρασκευάσωσι ὠραίως κόρας ὑγείας καὶ ἰσχυρᾶς μητέρας.

Καὶ «ἐὰν ἦναι ἀληθές, λέγει ὁ Paze, ὅτι διὰ τῆς μεγάλης ἀδυναμίας τῶν γυναικῶν κατὰ μέγα μέρος τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκφυλίζεται δύναται τις νὰ οἰκτερῇ τὴν ἀμέλειαν ἢ λαμβάνουσι τὴν φυσικὴν τῶν ἀνατροφῶν. . . . Προσερχομένη ἡ γυνὴ εἰς τὸν γάμον (ἐγράφωμεν ἄλλοτε) ἀδύνατος, ἄνευ αἰσθημάτων καὶ πυρὸς νὰ ἐκπληρῶσιν συζυγικὰ καθήκοντα, δι' ἃ ἀπαιτεῖται ζωὴ, καὶ μεγάλη νευρική συντάραξις, δυσκόλως συλλαμβάνει καὶ δυσκολώτερον τίθει, μηδὲν γυναικῆ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γάμου, ἐκθέτουσα ἑαυτὴν καὶ τὸ τυχόν συλληθῆν εἰς κινδύνους· καὶ ὅτι κατὰ τινὰ παροιμίαν, L' homme nait de la femme encore plus gue de l' homme Πρέπει λοιπὸν τὰ θήλεα νὰ ἀσκῶνται καθῶς

καὶ τὰ ἄρρενα κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ μετ' ἰδιαιτέρας μάλιστα ἐπιμελείας κατὰ τὸν ὀργανισμὸν τῶν (β) φθάνοντα δὲ εἰς ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ μὴ δυνάμενα διὰ πολλοὺς λόγους νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς πολυπλόκους ἀσκήσεις, τότε νὰ ἀσκῶνται εἰς τὸν χορὸν τὴν κολύμβησιν ἥτις παρέχει αὐτοῖς τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἀσκήσεως τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν ἵππικίαν, κωπηλασίαν καὶ τοὺς περιπάτους· δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλειψῶσι τὴν ἀσκήσιν, ὡς ἐγκαταλείπουσι τὸ σχολεῖον διὰ νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὴν γυναικωνίτιδα, (ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἐξέρχονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἢ διὰ νὰ δεῖξωσι τὸν στενὸν στηθάδεσμον, καὶ τὸ σατανοειδὲς ὑπόδημα) ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθῶσιν τὴν γύμνασιν τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ὑποστῇ πολλοὺς κλονισμοὺς ἐν τῷ βίῳ.

«... Νὰ τέξῃ ἡ μήτηρ σου τὸν ἀδελφόν σου (ἔγραψεν ὁ Joseph de Maistre πρὸς τὸν υἱὸν του) δὲν θὰ εἶπῃ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ τὸν ἐναποθέσῃ εἰς τὸ λίκνον του, ἀλλὰ νὰ κάμῃ αὐτὸν νέον πιστεύοντα εἰς τὸν Θεὸν καὶ μὴ φοβούμενον τὸ τηλεθέον· ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς εἶνε νὰ ταχτοποιῇ τὴν οἰκίαν τῆς (γ) νὰ καθιστᾶ εὐτυχῆ τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, (δ) νὰ τὸν παραμυθῇ, (ε) νὰ

(β) Ἡ ἀσκήσις κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρων τῶν φύλων οὐ μόνον βῶννυσι τὰς φυσιολογικὰς τοῦ σώματος δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ πολλὰς αὐτοῦ δυσμορφίας τροποποιεῖ· ἡ ἱατρικὴ μάλιστα Γυμναστικὴ πολλὰ ἰσχύει κατὰ τῶν ἀλλοιώσεων, ἐκ ἀρχιτιδος καὶ τῶν χοιράδων προερχομένων.

(γ) Πρέπει νὰ ἔχῃ δυνάμεις· (δ) διὰ τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς τῆς ἀναπτύξεως· (ε) οὐχὶ ἀσθενῆς καὶ κληήρης· (ζ) οὐχὶ μὲ

τὸν ἐνθαρρύνῃ, (ζ) καὶ νὰ ἀντρέφῃ τὰ τέκνα τῆς, (η) τοῦτέστι νὰ κάμῃ ἀνθρώπους· (θ) Ἴδου ὁ μέγας τοκετὸς ὅστις δὲν ἐβλακαστήθη ὡς ὁ ἄλλος».

Διὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως ἐπιτυγχάνεται ἡ εὐάρεστος καὶ ἐπιζήλος τοῦ γυναικείου σώματος ἀνάπτυξις, ἐξ ἧς ἀπαστρέπεται τῆς γυναικὸς ἡ χάρις καὶ ἡ πολυύμητος τῆς νεάνιδος καλλονή.

Κατὰ τὴν νεανικὴν καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν καθ' ἣν ἡ φυσικὴ ἀνάπτυξις τοῦ σώματος προβαίνει στερεῶ καὶ γοργῶ τῷ βήματι εἰς τὴν συμπλήρωσίν τῆς, ἡ δὲ διανοητικὴ ἐν τῇ ἐκτιλύσει τῆς, ἡ σωματικὴ ἀσκήσις ἢ μᾶλλον πολυπλοκὸς ἀποβαίνει ἀναγκαία· τότε αἱ φυσικαὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ὀρμαὶ εἰσὶ ζωηραὶ καὶ ἀκράτητοι τείνουσαι εἰς τὸ νὰ ἐπιβάλωσι τὴν κατάχρησιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ νὰ μαράνωσιν οὕτω τὸ ἄνθος καὶ τὴν καλλονὴν τῆς ἡλικίας, τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς· κατανοεῖ δὲ τις εὐκόλως τί δύναται ν' ἀπολαύσῃ ἡ κοινὴν ἐκ τῶν σωματικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων νεολαίας δαπανησάσης τὰ πρῶτα τῆς κεφαλαια τῆς ὑγείας καὶ εὐρωστίας.

« Μὴ λησμονῆς, ὦ νεότης (λέγει ὁ προσφιλὴς ἡμῶν συγγραφεὺς Paze) ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε πάλῃ· ἐκάστη ἀπόλαυσις ἔχει τὸν κίνδυνόν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς! ἐκάστη ἀπόλαυσις εἶνε ἀπιγορευμένη, ἢ πρέπει νὰ ἀγορασθῇ διὰ τινος δυνάμεως· ἀγόρασσον τὴν ὑγείαν διὰ τοῦ κόπου, τὴν εὐθυμίαν διὰ τῆς ἐργασίας· γύμνα-

καθημερινὰ ἱατρικὰ συμβούλια· (η) οὐχὶ βεβαίως μὲ τροφὸς ὑγείας καὶ ἡθῶν ἀμφόλων· (θ) ἀλλὰ ἡ ἀσθενεὶς δύναται νὰ παραῖξη ὑγείαν, καὶ ἡ νόσος· ζῶν.

σον τὸ σῶμα σῆμερον, αὐριον γυμνάσεις τὸ πνεῦμα».

Νομίζομεν περιττὸν νὰ ἐπιναλάβωμεν ἕνα ἐν τῇ προῦσῃ μελέτῃ εἰπομεν περὶ τῆς ἐνεργείας, καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀσκήσεως, ἀλλ' οὔτε νὰ καταδείξωμεν, τὸ ἄλλως τε εὐληπτον, πόσον αἱ δυνάμεις τῆς νεότητος εἰσὶ χρήσιμοι αὐτῇ τε καὶ τῇ κοινῶν· λεγομεν μόνον ὅτι ἡ μὴ ἀσκουμένη νεότης ἀδικεῖ αὐτὴν ὑπερβαλλόντως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ματαιώνει τὰς ἐλπίδας τῶν γονέων καὶ τῆς πατρίδος. (ι) Ἡ ἀπόλειξις τῆς σωματικῆς· εὐεξίς τῆς νέας ἑλλ. γενεᾶς· ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἀπόλειξιν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων φρονημάτων, ὅπως ἐμπνεόμενοι οἱ εὐγενεῖς ἡμῶν πρόγονοι ἀνάπτυξαν μεγάλως ἐν τῷ βίῳ ἀρετὰς· καὶ αἱ ἐπ' ἀρετὴν διανοητικαὶ εὐεξίαι, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῶσιν ἐν σώματι ἀδυνάτω καὶ ἐκτεθλημένῳ, θὰ ἦσαν σφραγεῖς δι' ἡμᾶς, ὧν ἡ πατρίς· ἔσχε πάντοτε τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιστῆς καὶ προμαχῶς. (κ)

(ἀκολουθεῖ)

(ι) Ἡ γέννησις λέγει ὁ Bezarδ διὰ τῆς ἀναπαγωγῆς διιστηρεῖ ἐπὶ μακρὸν τὰ κεκτημένα πλεονεκτήματα, ὡς μεταδίδει ἐκ τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν πρὸς χαρακτῆρος τοῦ φύλου· συντελεῖ δὲ τις εἰς τὴν βελτίωσιν ἐνὸς λαοῦ, ἐὰν τὸν προικίσῃ μὲ παιδαγωγεία, ἐν οἷς καὶ δύναται νὰ φθάνωσιν εἰς τὸν τελειώτερον βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως αἱ φυσικαὶ καὶ διανοητικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου.

(κ) Ἡ Γυμναστικὴ ἐκτείνασα τὰς σωματικὰς δυνάμεις εἰς ἐναρμόνιον ἐνεργείαν, ἀπεδείχθη ἀνεξάντλητος· εὐφροσύνης καὶ εὐθυμίας πηγὴ.

Ὅτε πρῶτον οἱ δεκαεπίσχιλοι ἀγωνισταὶ ὑπὲρ τῶν Ἑσσοφῶντα εἶδον τὴν θάλασσαν, πῶς

Φ Ο Ι Ν Ι Ε

ΕΚΕΙΝΗ

Και με τὸ σέλας τῆς σελήνης
περιπάτου ἐνθους ὄλος,
εἰς χλοερ' ἄλση μετ' ἐκείνης,
ἐνθ' αἶθρα πρέει μυροβόλος.

Και ἐμελεπὴν ἢ τεθλιμμένη,
ἐκεῖ με πάθος Φιλομήλια,
εἰς τιος δένδρου κρυπτομένη
τὰ δροσερά καὶ μαύρα φθλίια.

Και ἡ μοιπή της διεπέρα
τὴν νεαρὰν ἡμῶν καρδίαν,
καὶ ἀρτελάλει θουρῶν πέρα
ἠχῶ τὴν θείαν ἀρμονίαν.

ἐπανηγύρισαν ἀμέσως, καὶ καταπεπονημένοι ὄντες, τὴν σωτηρίαν των; ὅποια τις ἢ πρώτη ἀπάλαυσις τῆς σχολῆς αὐτῶν μετὰ τοσαύτας ἀνεκδιηγήτους στερήσεις καὶ ταλαιπωρίας; παρεσκεύασαν στάδιον ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἕπως διὰ τοῦ φαιδρῶς τούτου ἀγῶνος συνεδῶσι πάλιν ὅτι ἦσαν Ἕλληνες. Ἐπὶ τίνος ἀπαρχμύλλου εἰκόνας βίου ἑλληνικοῦ, τῆς Φικωρεω νεῖ ο υ κί σ τ η ς, βλέπομεν ἕνα τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄρτι ἀπὸ τοῦ πλοίου κατοβάντα, χειρονομῶντα καὶ ἀσχοῦμενον εἰς τὴν πυγμὴν ἐπὶ τίνος ἀνηρτημένου ἀσκού, πρὸς οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἢ ὅπως ἀπολάσῃ τῆς χρεῶς, ὅτι, μετὰ φυλακὴν μακροχρόνιον, δύναται πάλιν νὰ κινήσῃ ἐλευθερῶς τὰ μέλη του καὶ νὰ ἐκτείνῃ τοὺς μυῶνάς του. Ὁ δὲ παρακαθήμενος γάστρω Σειληνός καταγέλαστος σκόπτει τὸν μορῶν, ὡς δὴ ἔνεν ἄνευ χρεῶς μοχθοῦντα καὶ κοπιῶντα.

(Ἀσχολία καὶ Σχολή. Λόγος Ἐρνέστου Βουρτίου) μετάφρ. Θ. Λιβαδά ἐν τῇ «Κλειῶ»

Ναὶ μελωδίαν παρτοῦ χυνοῦ
ἐν ᾧ εἰς ἄλλον λόλον βῆμα,
ἔγγυ' που ῥυακος ἐκίρει
εἰς ἄλλην ἔκστασιν τὸ πνεῦμα.

Καὶ ἦγε τότε γλυκὴ ὄμμα
εἰς τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψ' ἢ κόρη,
ἀλλ' οὐτε χεῖλη οὐτε στόμα
ἐκίρει μόνον ἐθεώρει.

Κ' ἢ σιωπῇ πολλὰ σημαίνει....
Εἰς θεῶν ἐπιπτεν ἔκστασεις,
ἢ ἴστατο σαλευομένη
εἰς ἀμφιβόλους ἀποράσεις.

Πλὴν αἶφρα στοναχὴν ἀφίρει,
ἐκ τῶν ἐγκάτων τῶν μυχιῶν
τί ἔχεις; εἶπα, καὶ ἐκείνη
μὲ ἀτερίζει μ' ὄμμα θεῶν,

Ἔδ' ὁ ἄστρον λαμπηρίζει
καὶ ἀκουσον τὴν ἀηδόνα,
μοὶ λέει, ἤτις λαρυγγίζεις
εἰς δένδρου καθημένη κλωῖα.

Τὴν μειδιῶσα ἰδὲ φύσιν!
Γλυκεῖα αἶθρα γύρω πρέει,
καὶ μῦθ' εὐώδη εἰς τὴν κτίσιν
τὸ ἄνθος ἤδη διαχέει.

«Τὰ βλέπω» εἶπον ὡς ὠραῖον!
μαγεία, ἔκστασις μεγάλη
καὶ ὅτι θεῶν ἀφ' οὗ πλέον
τόση ἐλπίς μᾶς περιβάλλει.

Βεβαίον μέλλοντος γλυκεῖα
καὶ τέρψιν κ' εὐτυχίαν ἄλλην
θά μοι παράσχεις σὺ ὀλβία,
μὲ τὴν θερμὴν σου τὴν ἀγκάλην.

«Ἐλπίς τῷ ὄντι καθιδύκει
τὸν ἔρωτα τοῦ μὲ θερμαίνει,
ὅστις τὸν βίον μας κρατύνει
καὶ ἀσάλευτος, εἶπε, θά μὲνῃ».

Ταῦτα μοι εἶπε. Καὶ μ' ὕγρον μὲ ἀτερίζει
(βλέμμα..

Τὴν ἔθλιψα περιπαθῶς σὰ νεαρὰ μου σῆθη
Καὶ ἀπὸ ἄρθου εὐσομα σὴν κεφαλὴν της στέμμα
Ἐπέθηκα ἄλλα αὐτῇ εὐδὸς ἐθορυβύθη.

Τὸ στέμμα πίπτει... καὶ φωνὴν ἀκούω.
«Σέ ἠρνήθη!»

I. Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ.

Εἰς ΝΕΑΝΙΔΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΑΣΑΝ. (α)

Μετέβης καταστόλιτος,
Λευχειμονοῦσα ὄλη

Εἰς γάμον χθὲς εὐφρόουρον,
ὠραίαν τελετήν.

Τὸ μαγικὸν τὸ βλέμμα σου
λαμπρῶς ἠκτινοβόλει,

Διόλου δὲν ὠμοίαζες
γυναῖκα σὸ θρητήν.

Τοιοῦτον κάλλος ἢ Ἐδέμ,
μόνον αὐτῇ ἐγκλείει

Καὶ ὅμως... ὅμως ἔπασχε
τοιαύτη καλλονή...

Ναὶ! ἔπασχεν ἐπ' ἔρωτος
καὶ ἤρξατο νὰ δῆ

Τὸ μάγον ἄστρον πρόωρα..
Τίς νῦν δὲν τὸ θρητῆ;

Τίς ἐδηλητηρίασε
τὴν ὑπαρξίν σου κόρη;

Εἰπέ, τίς σὲ κατέστητος
τοσοῦτον δυστυχῆ;

(α) Νεανίς προδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ προσκληθεῖσα εἰς γάμον τινα, ἔλαβεν ἐντυπώσεις τοιαύτας, ὥστε μεταβάσα εἰς τὴν οἰκίαν της, κητοκτόνησε, διαδοθέντος συγχρόνως τοῦ πυρός εἰς τὴν ἐσθῆτά της καὶ ἀποτερώσαντος τὴν νεανίδα, νεκρὰν ἤδη. Τοιοῦτον τὸ θέμα τοῦ ἀνωτέρου ποιήματός.

Εἰς τὴν ψυχὴν σου ἐνθερμον
τὸ αἶσθημα ἐχῶρει,

Ἐκείνος πλὴν ἦν ἀσπλαγχνος,
ἀραισθητος ψυχῆ.

Τοῦ θμεραλου ἐβλεπες
τὴν δάδα ἀρημμένην,

Ἄλλ' αὐτὴ φῶς ἐπέχουρεν
ἐπ' ἄλλων καρδιῶν...

Κ' εἰς ἀσπασμὸς ἐδίδετο
γλυκὸς εἰς ἐρωμένην

Ἐκ τῆς αἰ ἐπρόφρασε
τυμβίος μειδιῶν.

Καὶ σὺ; .. φρικῶδες ἀπτεταί
τὸ πῦρ ἐν τῇ ψυχῇ σου..

Δωρεὶ ζῶν ἐν γλήμα
καὶ θάνατον δῶρε!

Θεὲ! τὴν ἀγγελίδος γορον
νεανίδα λυπήσου

Φεῦ! ἠλλοιῶθ' ἢ ὄγίς της...
καὶ σφάλλουσα χῶρε!

Ποῦ βλαῖρει ἄρα; Ἐρδαχρὸς
καὶ σιγηλὴ προβαλεῖ

Καὶ εἰς τὸν οἶλον φθάνουσα
πιστόλιον ζητεῖ,

Καὶ κλείει εἰς δωμάτιον,
καὶ ἐκεῖ ἀπηλπισμένη

Τὸ μαιωρόνον ὄρακον
ὅσα στήθη της κροτεῖ!

Ἡ σφαῖρα διεγρύπησε
τὰ ἀστροβόλα στήθη.

Ὀλίγον μόλις μεταλλορ
πῶς ἱεροσυλεῖ!

Καὶ πῦρ εἰς τὴν ἐσθῆτά της
ἀμέσως διεχύθη.

Διπλοῦν λαμβάνει θάνατον
ἢ κόρη ἢ καλὴ.

Δὲν ἦτο πῦρ πυρίτιδος
αὐτό... Τί ἄρα ἦτο;
Ἦτο φλογώδους ἔρωτος
ἐμπρηστικῆ πυρά
Ναί' ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ ζωῇ
δεινῶς ἐτυραν εἶπ',
Καὶ ὑπ' αὐτῆς ἡ τάλαιρα
ἐκάη καὶ νεκρά.

Ἔν' Ἀλεξανδρεία.

Α Β Ε Α.

ΛΥΣΙΣ (α)

Τοῦ ἐν τῷ 13ῳ Φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

'Ελπίς—Λεπίς.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ (β)

I

Μ' ἀκούεις ὅταν ἡ γυνὴ τὸ ἔνδυμά της φέρει
ποδῆρες καὶ συρόμενον εἰς περιπάτων μέρη.

(α) Ἐπεμψαν ἡμῖν λύσεις οἱ κ. κ. Βασίλ.
Οἰκονομίδης, Δημ. Πηγαδίτης καὶ Γ. Πρωτό-
παππας, ὅστις ὡς μὴ ὦν ἐκ τῶν συνδρομητῶν
μας, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἐγγραφῆ συνδρομητῆς
εἰς τὸν «Φοῖνικα» καὶ προπληρώσῃ τὴν δευτέ-
ραν ἐξαμηνίαν τοῦ 1ου ἔτους ἐν ἣ εὐρισκόμεθα
ἤδη, θέλομεν τῷ πέμψει δωρεὰν τοῦς 12 πρῶ-
τους ἀριθμούς. Ἐκ Κλί ου ὁ κ. Γ. Βολτέρας.

(β) Εἰς τοὺς μὴ συνδρομητὰς λύτας δίδο-
μεν δωρεὰν τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν ἐὰν συγ-
κατατίθενται νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ διὰ
τὴν δευτέραν καὶ προκταβάλλωσι συγχρόνως
τὴν συνδρομὴν των.

'Ἄλλ' ἀκούομαι κι' ἄλλου ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃ·
στοὺς ῥύκκας, στοὺς ποταμούς· καὶ ἂν πάλιν
θελήτῃς

ἄνευ τραχήλου νὰ με δῆς, εἰς αἴθρησίν σου μίαν
ἀμέσως μεταβάλλομαι· μὴ ἔχῃς ἀπορίν.

Καὶ πάλιν ἂ ἀνηλεὲς φανῆς κ' μ' ἀποτάμῃς,
ζῶν ἀμέσως γίνομαι. Πλήν πρόσσεξ τί κάμεις.
Ἐὰν δὲ πάλιν κεφαλὴν καὶ τράχηλον ἀφαιρέσῃς
καὶ γράμμα τι ἐπάνω μου ὡς κεφαλὴν μου
θέσῃς

ἄνευ ἐμοῦ τρελλός, τρελλὸς ἀνόητος θὰ γίνῃς
καὶ πρόσσεξ μὴ εἰς τὴν γῆν τοιοῦτος ἀπομείνῃς.

Ἐὰν δὲ πάλιν καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀφαιρέτῃς
καὶ ἕτερον προσθέσῃς

μὴ δειλιάς τὸν πόδα σου ἐπάνω μου νὰ θέσῃς.

II

Τί εἶμαι; ἐν δωδέκατον.

Τὸν πόδα μου ἂν χάσω

Γίνομαι μία ἄρνησις

Χωρὶς νὰ ἐξετάσω.

'Ἄλλ' ἂν ἀντὶ ἐνὸς ποδὸς

Τὴν κεφαλὴν μου χάσω,

Καὶ ἀντ' αὐτῆς ἄλλην τινα

Προσλάβω, τότε' ἀλλάσω.

Τότε κ' ἐγὼ ἐν ἄρνεον

'Αμέσως θεὸς νὰ γίνω

Κ' ἐκείνον ποῦ στὸ πιάτο του

Μὲ ἔχει τὸν ἡδύνω.